

• LA MUSICA •

Gran Teatre del Liceu: «L'Espectre de la Rosa», de Carles Maria de Weber. Comiat dels «Ballets Russos» de Montecarlo --- Teatre da Camera: Estrena de «La Història del Soldat», d'Igor Stravinsky, al Teatre Stúdiu

La darrera reposició efectuada per la companyia dels «Ballets russos», de Montecarlo, fou el deliciós ballet romàntic de Teofil Gautier, coreografiat per Miquel Fokine, damunt la música de la cèlebre «Invitació al vals», de Weber, i amb decorat i vestuari segons el gran artista Lléó Bakst. Aquest magnífic quadre coreogràfic que coneguérem ja en la primera actuació de Diaghilev, ja fa uns vint anys, interpretat per la famosa dansaire Lidya Lopoukova i el gran Gavrillov, ha estat dansat aquesta vegada justíssimament per Irina Baronova i Paul Petrov. La música de Weber, meravellosa com sempre, ha estat copsada pel nombros públic que ha assistit a les darreres representacions del Liceu amb aquella agradable brillantor que li donà, sota la direcció del mestre Efrem Kurtz, l'orquestra del nostre primer teatre. No podem més que elogiar la presentació de «L'espectre de la rosa», datada d'una suprema elegància, tant pel que fa al decorat magnífic de Lléó Bakst, com pel seu mateix vestuari.

La resta de les obres donades en les darreries de la breu temporada, constituïdes per «Les dones de bon humor», de Scarlatti; «Scheherazade», de Rimski-Korsakov; «Petrouchka», de Stravinski, i «El príncep Igor», de Borodin, serví per a refermar els sorollosos èxits que els notables dansaires russos han aconseguit aquesta vegada i que s'han palesat ostensiblement amb les grans ovacions prodigades a les dansarines Luvov Txernixeva, Alexandra Danilova, Irina Baronova, Vera Zolina, Tamara Toumanova, Eugènia Delarova, Tamara Grigorieva, Tatiana Lipkovska, Olga Morosova, Luvov Rostova, Tamara Txinarova, i els senyors Leonide Massine, Paul Petrov, David Litxine, Roland Guerard, Roman Jassinski, Yurek Shabelenski, Vania Psota, Jean Hoyer, Marian Ladre i N. Matouxevski, com també els mestres Efrem Kurtz i Antal Doratti, i al seu fundador i director general, W. de Basil.

Amb aquesta actuació de la Companyia dels Ballets Russos de Montecarlo, tanca brillantíssimament els seus vint anys de direcció del nostre primer teatre líric, l'intelligentíssim i actiu empresari senyor Joan Mestres i Calvet, l'encert del qual durant aquest llarg període de direcció artística, ha donat al nostre Liceu el to i l'alcària de les primeres escenes líriques mundials. En felicitar-lo cordialment per la seva magnífica tasca al davant del nostre Gran Teatre, desitgem sincerament que una continuació de molts anys encara permeti a la nostra primera escena dies de glòria que l'elevin a un dels primers llocs entre les més importants de la música mundial.

Ara passarem a ocupar-nos d'una d'aquelles coses lamentables que es registren tot sovint en les nostres

activitats musicals, agreujada per una representació escènica de la més rabiosa avantguarda, que constitueix, com si diguéssim, una reculada aleveosa i premeditada amb la qual el nostre gust i la nostra sensibilitat, quan no la mateixa dignitat professional, no ens permet transigir, ni que vagi avalat amb la signatura stravinskiana. Entenem que musicalment i artísticament, no pot concedir-se belligerància als sorolls de «jazz» que reputeu del tot antiestètics i antimusicals. Ja compremem que per aquesta «música» hi hagi directors d'orquestra fets a mida expressament, tal com succeeix ara amb el senyor Ionel S. Patin, un dels tants centenars de jueus esgarriats que s'han «colat» per aquí i que talment són expressos per a coses com aquesta, per a les quals no es podia intentar que cap mestre d'alcària es prestés a servir de ninot o de figura de carnaval. Ja coneixiem la «música» d'Igor Stravinski, feta indubtablement pel famós compositor per a passejar-se els nombrosos «snobs» que hi ha escampats pel món. Sortosament Stravinski sap fer altra cosa de més envergadura, destinada a una altra selecció, per a la qual el modernisme no li ha trastocat encara el cap. Ens cal protestar de l'afirmació del senyor Llates, segons el qual l'orquestra emprada a «La història del soldat» té algun parentiu amb la de J. S. Bach. Respectar el nom d'aquests immortals genis de la música clàssica és el menys que podem demanar-los als eufòrics «entusiastes» d'aquesta «espècie» d'art que pretenen imposar.

No ens sap greu que es facin aquestes coses amb tota la cruessa que amb què s'ha fet ara. Així causarà per ell mateix allò que ni pot mencionar-se per no haver-hi mots adequats al diccionari.

Aquest, diguem-ne espectacle, que ja difícilment podria excellir a mans de professionals, resulta més que grotesc, impossible fet per uns cànids aficionats. Per això hem de registrar l'invers èxit dels senyors Jaume Sans, Francesc Detrell, doctor Joaquim Nubiola i de la senyoreta Beryl Stait Gardner, com també la «xirinola» que causà el lector senyor Ramon Sugranyes, que amb la major bona fe es prengué la cosa, que acabà gràcies al bon humor de la concurrència, que s'ho prengué com qui assisteix a una innocentada.

El decorat del senyor Josep M. Prim resultà més prim que el seu autor, i per no ésser menys el senyor Patin i la seva murga ens féu «patir» pel trist paper que hom els féu representar, fent-los actuar, més que com a músics, com uns senzills descamisats.

Esperem que no ens repeteixin gaires històries de soldats com la que ens ha estat presentada amb més bona voluntat que encert pel Teatre da Camera.

CAMIL OLIVERAS

12. JUN. 1935

DIVENDRES A LA SALA STUDIUM

“Història del soldat” de Rameaux i Strawinski

Esquema de l'argument

A Josep, el soldat, li han donat llicència: va cap al seu país caminant. Troba un bell indret a la vora d'un riu, s'atura per reposar-hi. Agafa el violí i es posa a tocar.

Entra tot seguit el diable que reconeix tot seguit les qualitats de l'instrument; vol posseir-lo. A canvi del violí li ofereix un llibre en el qual el soldat trobarà la manera de fer-se ric. Josep accepta el tracte i es posa a aprendre de llegir el llibre del diable. Oh! tot plegat una sentada de tres dies!

Pobre soldat! Quan torna al poble, ningú no el coneix. Tothom l'oblida... la mare... la xicota Aleshores és quan comprèn que no han passat tres dies... sinó temps, molt de temps...

Quan el soldat retroba el diable qu'eva disfressat de marxant de bestiar, entra en furiosa disputa a fi d'arrabassar-li el violí. Tractes són tractes. No hi ha res a fer. «Aprofita el llibre, almenys el llibre»—li diu el diable. I el soldat esdevindrà ric.

La tercera escena representa l'interior d'un despatx d'home de negocis. Josep arriba. Té tot el que vol, sabent que tot ho pot obtenir amb l'ajuda dels diners. En un moment de reflexió, es dóna compte que solament les coses exteriors, les coses buides, les coses materials es poden adquirir mitjançant els diners, però que les coses bones, les coses veritables, sense valor monetari, a l'abat de tothom i que són el tot de la vida, per ell resten vedades.

Implora al llibre perquè li digui el secret: què caldria fer per obtenir aquelles coses veritables que donen la felicitat. Però el llibre resta mut. En aquest moment entra el diable disfressat de venedor ambulànt, amb les coses velles que

Josep tenia i que portava dins el seu sac. Josep se'n recorda vagament, però er veure el violí li torques passades amb ell i l'agafa. Però nés pasades amb ell i l'agafa. Però ha oblidat la manera de tocar-lo; el tira a terra, i en l'excès del seu



Strawinski vist per Picasso

furor, estripa el llibre i se'n va a córrer món.

Arriba a la ciutat on s'assabenta que la filla del rei està malalta i que a aquell que la guarirà li serà donada per muller. Decideix de provar fortuna i es presenta

al rei, que el convoca per al dia següent. Mentrestant s'allotja en una cambra del palau.

Però ací ve el diable. Primer que ningú, ell! La princesa no serà pas del soldat.

Ara el lector intervé per única vegada en l'acció, incitant el soldat a jugar a les cartes i a perdre tot el que encara posseeix, perquè solament despullant-se de tots els béns materials que li ha donat el dimoni pot arribar a dominar-lo. Ho fa així i en efecte, a manera que Josep va perdent els diners, el diable es va afeblint, fins que acaba del tot desmaiat. Josep pot agafar el violí i amb ell guarir la princesa.

Quadro cinquè: La cambra de la princesa. — Josep entra tocant el violí. La princesa es desperta del seu ensopiment i comença a interessar-se per les coses que passen al seu entorn. Va reprentent les forces i comença a ballar. Com més va sentint la música, la dansa esdevé més fogosa, fins que queda del tot guarida.

Escena d'amor entre Josep i la princesa. Però el dimoni que no pot veure aquella felicitat, ve a destorbar-la. Llavors Josep recordant les qualitats del violí, comença a tocar, obligant-lo a una dansa fol·la, que el fa caure a terra extenuat.

Es creuria ara que la felicitat dels dos enamorats seria ja completa. No és així, ja que la tafaneria de la princesa venç la prudència de l'home. Se'n van junts al poble de Josep per tal de veure el país i la mare. En el moment que passen els límits del reialme el diable reprèn el seu poder sobre Josep i se l'endú aquesta vegada per sempre.

LA VIDA MUSICAL

Strawinsky y la historia de su soldado

El semiletargo de nuestra vida artística—intelectual si ustedes quieren—tuvo anteayer un insospechado sobresalto. La Sociedad de Cursos y Conferencias ha ideado rendir un homenaje, modesto en los medios de acción, pero de intenso valor espiritual, a Igor Strawinsky, que dentro de unos meses va a cumplir cincuenta años. Es una fecha digna de conmemoración: medio siglo de existencia, con una labor que ocupa todo el siglo, y que ocupará dentro de los más suculentos tratados escritos por los historiadores futuros un capítulo fulminante.

No sé hasta qué punto pueden darse idea las personas que "no estén en el movimiento" de la importancia de un acto como ese en el que al lado de obras primorosas de Strawinsky figuraba una muy pocas veces representada y condenada a permanecer inédita de por vida en España si no hubiese sido por iniciativas como la de la Sociedad mencionada. Esa obra es la ya famosa "comedia cuento" titulada "La historia del soldado". No diría que todo el mundo se haya dado cuenta tampoco de la moraleja que encierra la fabulilla, porque Ramuz y su traductor, Luis Cernuda, la presentan de un modo sumario, con un esquematismo simbolista que es menester atrapar primero, antes de interpretarlo. Pero, verdaderamente, apenas hay lugar a explicaciones, porque la rapidez de la acción, concentrada en la música, no exige mayores quebraderos de cabeza, y el espectador sólo necesita una acción sumaria, a la cual añade la música el comentario debido, que en este caso es de un humor y de un desenfado culminantes.

Este movimiento de acción y la suficiente variedad plástica suministran como argumento toda la materia que es menester. La música hace el resto, y sin necesidad de exégesis, el auditor queda divertido por lo que ve y por lo que oye. Y no necesita nada más, ni Strawinsky tampoco lo desea.

Por lo demás, la moraleja es fácil. El soldado, ingenuo y "bon enfant", vende su violín al diablo contra las riquezas que éste le ofrece. El violín es el alma lírica del soldado, que vale por todas las riquezas concebibles, y que, en efecto, terminan por aburrir al muchacho. Las cartas le indican que, ya que no recupera su violín, se dedique al amor, negocio en el que le vaticinan éxitos notorios. Y se casa con la hija del rey; pero este Fausto de menor cuantía se aburre pronto de ella, y quiere marchar al país natal, donde lo esperan la madre, la amada, los vecinos, a pesar de haberlo repudiado todos. El diablo, entonces, se apodera de él. No hay remedio contra un alma hastiada.

La música de Strawinsky contiene menos metafísica. Es una música jovial, fresca, a ratos de una emoción intensa, como cuando el diablo medita al borde del camino que lleva a la aldea. Y en otros casos, como en el de la marcha real, el humorismo más bufo estalla en unos giros que nos son bien conocidos a los auditores españoles: papilla de músicas populacheras, que Strawinsky alina de una manera tan simple como sorprendente.

No he de repetir lo que acabo de escribir sobre el gran ruso en estas columnas ni sobre lo ya escrito en el programa de la S. de C. y C. Pero he de dejar dicho algo referente a la belleza de la realización plástica en aquel teatrillo de colores chillones y de un tono voluntariamente "casero" que tenía el instalado en un rincón de la Residencia. Los cuatro muñecos confeccionados por Eva Aggerholm fueron realmente deliciosos, con una expresión y una intención admirables. Cuatro discípulos de Vázquez Díaz pintaron las decoraciones: un precioso telón de vivos tonos y alegre composición, imaginado por José Caballero, un joven pintor andaluz aún inédito, como sus compañeros, pero que ha de ocupar muy pronto la atención de críticos y aficionados por la viveza de su imaginación y la vibración de su paleta. Carlos F. Valdemoro ha pintado un telón para las danzas del soldado y la princesa de un sentido en extremo moderno, a más de un movimiento, un equilibrio en la gracia de su arabesco, una razón en el dinamismo de sus líneas, que iba de par con la excelente pintura, sólida y quieta, rica de materia, que es su decoración de la posada, ejemplo también de sólida composición en planos cuya estabilidad se hacía compatible con la viva animación de línea. Rafael Vázquez Aggerholm pintó las dos decoraciones agrestes, dos paisajes muy bellos en su general entonación en verdes y de sólida hechura, en un tono muy "Pájaro azul", como la totalidad del espectáculo. El palacio de la princesa está pintado por Bernardo Simonet, un pintor casi aún un niño, como los anteriores, por supuesto, ya que el más viejo de ellos tiene diez y ocho años. Alegría, variedad, imaginación sin violencias formularias. El espectáculo así lo requería, y esos muchachos secundaron admirablemente a los organizadores del conjunto.

Que en síntesis fueron tres: Vázquez Díaz, para la organización de lo plástico. Cipriano de Rivas Cherif, para lo escénico (él solo declamó las voces del diablo, del soldado y del lector, mientras que los muñecos eran movidos por Eva Aggerholm, Juan Manuel Díaz Caneja, Rafael Vázquez y Pepe Caballero). Por fin, alma musical del espectáculo fué Ernesto Halffter, que dirigió la orquesta, integrada por solistas de la Orquesta Filarmónica. Una orquesta muy breve; pero que ejecutó a la perfección, bajo la perita batuta de Halffter, una de las músicas más complejas y difíciles de precisión entre todo el repertorio actual. Rodolfo Halffter hizo el papel modesto, pero indispensable, de apuntador, y sin él la nave, que hubiera necesitado mayor experiencia de ensayos, hubiera podido irse a pique.

No se fué, sino que, al contrario, arribó con plena felicidad al puerto deseado, que era el de entretener al público con un arte al parecer pueril y simple, y en realidad tremendamente complejo, sutil a fuerza de refinamientos.

El espectáculo comenzó con dos obras de Strawinsky en concierto, a saber: las "Tres piezas para cuarteto de arco", tocadas por el Cuarteto Rafael del modo tan notable que se sabe, y otra obra que no había vuelto a escucharse en Madrid desde que Aurelio Fernández la estrenó en la Sociedad Nacional, trabajándola con el propio Strawinsky, hace justamente diez años: las "Tres piezas para clarinete solista". Entonces hubo que repetir la obra a la sesión siguiente. Ahora, Aurelio Fernández debió repetir la última. Las tres piezas y su intérprete fueron aplaudidos vivamente. El público, además, las había "comprendido" enteramente. ¡De qué manera avanza el criterio público! Diez años han renovado completamente el gusto y el criterio del auditor español. A pesar de lo que digan quienes todavía no se han enterado.



El lector



El soldado



La princesa



El diablo

Estrena de « La història del soldat » d'Igor Strawinsky

Demà, a la Sala Studium, i sota la direcció del mestre Ionel S. Patin, tindrà lloc l'estrena a Barcelona de «La història del soldat», de Strawinsky.

Aquesta obra que data de l'any 1918, i que significa una de les etapes més característiques de l'evolució de l'art de l'autor, no s'havia donat a Barcelona sinó en la forma de «suite» de concert, sota la direcció del propi Strawinsky, al Liceu. La representació, doncs, de demà, té tota la valor d'una estrena, i és per això que no hem vacil·lat a qualificar d'esdeveniment, l'acte que ha de tenir lloc a la Sala Studium.

«La història del soldat», és una obra nascuda de la col·laboració, entre el poeta Ramuz i el músic. Strawinsky havia trobat en el folklore rus, els elements essencials d'aquesta ficció primària i trágica, entre el soldat desertor i el diable temptador. Ramuz va entreveure el valor poètic i profundament humà del tema i va escriure el ballet en forma d'acció i lectura ensem. Efectivament, l'acció salta de l'orquestra als actors i dels actors al lector, espècie de corifeu que explica i sembla determinar els actes del drama.

L'orquestra no comprèn sinó set instrumentistes que l'autor vol ben visibles en la representació. Sis instruments i la bateria que juga ací un rol importantíssim, assolint efectes de percussió i de melodia, impressionants de debò. Amb aquest nombre reduït d'instruments, l'autor acaupa amb tot, tots els registres i tons fonamentals de l'orquestra.

Quant al caràcter de la música, aquesta sembla néixer d'una veritable revolta de certes necessitats profundes de la música. És el crit que féu època de «volem pa musical», contra els fums romàn-

tics; l'esforç de restituir la música a la vida de cada jorn, d'aproximar-lo a la vida empírica. Mesclats, com veus ja indomables, que volen participar al concert, hi ha ací el tango argentí, el pas doble torero, la tromperia marcial i també el preludi i coral de Bach. Es qüestió de no tenir ma-

tasca magnífica de debo, assimilant-se d'una faiso sorprendentment justa l'esperit del ballet.

La traducció del difícil text de Ramuz, és obra del jove poeta B. Rosselló i Porcel.

La representació va a càrrec d'elements amateurs, dels grups «Belluguets» i «Junior T. C.» i «Ocell de paper».

A propòsit d'això, hem de recordar que l'estrena de l'obra, llevat dels Pitveff, fou també representada per elements amateurs. Després de tot, l'obra, per la seva factura, s'emancipa tant de tot sector professional, que tanmateix sembla que ella, és essencialment una obra que ha de donar-se en la forma que l'ha muntada el mestre Patin.

Abans de la representació, Rossend Llates, ens parlarà de Strawinsky, i la música de teatre. No és cap secret per a ningú la competència de Rossend Llates en matèria musical, i podem doncs assegurar, que les paraules del distingit escriptor, seran la millor preparació a l'audició i visió de «La història del soldat».

Veurem amb goig que l'empressa de demà, obtingués l'èxit que tant es mereix.

P.



Igor Strawinsky

nies i no considerar sinó la substància musical. Fins a quin punt Strawinsky ha reeixit, es quelcom que saben prou bé tots els qui coneixen aquesta música terriblement conscient, maliciosa, picant, tota ella sacsejada amb aquella vibració feta de força incommensurable i de voluntat concentrada, que caracteritza l'art strawinskyà; música cantelluda, sòlida, enemiga de flonjors i de cromatismes màgics.

La representació de demà va, com hem dit, a càrrec del mestre Ionel S. Patin, que els nostres lectors coneixen per la seva tasca conscient davant l'orquestra de Ràdio Associació.

Els decorats i el vestuari, molt importants en una obra que invita tan els ulls com les orelles, són obra del nostre gran artista Josep M. Prius, que ha fet una

TEATRE BARCELONA

Una comèdia encaminada únicament a proporcionar a l'espectador una estona agradabilíssima, sense profunditzar ni endinçar-se en tesis ni filosofies. Heus ací, sintetitzat, el contingut de la producció de Gutiérrez Navos «Arriba», estrenada amb èxit excel·lent en el Barcelona. És clar que la comèdia adquireix doble interès per la magnífica interpretació que en fan els seus intèrprets, Josep Isbert, Miracle Leal, Soerl Mari, Concepció Constanza, Pozanco, Legorburo, Sanniguel, Contreras, Sanjuan i altres components de la companyia, que demà a la nit interromprà llurs representacions, amb motiu del primer recital de danses espanyoles que donarà, en sessió de Gran Gala, la ballarina Laura de Santelmo, la personalitat de la qual ens relleva de tot comentari.

El de demà a la nit, és el primer dels dos únics recitals de Laura de Santelmo, que són el comentari obligat en l'actualitat teatral barcelonina, i naturalment, la manifestació de dnasa més important de la present temporada.

Col·laboraran amb Laura de Santelmo en el recital, el pianista Alexandre Vilalta i el guitarrista Josep Hurtado, i s'interpretaran obres de Falla, Ravel, Albéniz, Granados, i altres il·lustres compositors.

ROMEA

Telèfon 22026

AVUI. NIT. a un quart d'onze:
63 representació de

MORENA CLARA

La comèdia cim de QUINTERO i GUILLÉN. L'èxit més gran d'aquest any. Portentosa creació d'ANTONIA HERRERO i RAFAEL BARDEM i tots els seus intèrprets. — Demà i tots els dies, a les 5'30 i 10'15 (Butaques de tarda, la millor, 4 pesetes): «MORENA CLARA». — Diumenge, a les 3'30: «LOS CABALLEROS», formidable èxit còmic d'aquesta Companyia. A les 6 i 10'15: «MORENA CLARA».

TEATRE COMIC

Palau de la Revista

Avui, nit, a un quart d'onze

Grandiós èxit:

AL CANTAR EL GALLO

triomf de Laura Pinillos, Alady i Lepe. «Carioca» per Laura Pinillos. 30 belles vice-típies. Gran presentació.

16/5/35 L'instant

RE



TEATRE STUDIUM

"Història del soldat", d'Igor Stravinsky

Stravinsky, en el primer volum de les seves memòries, recentment publicat, explica detalladament la gènesi de la seva obra "Història del Soldat". Trobant-se a Suïssa durant la Gran Guerra, després de la revolució russa, amb escassos recursos econòmics i abocat a una gran penúria, ell i alguns amics que el voltaven conceberen un espectacle cercant la més gran simplicitat o en el qual les exigències de presentació fossin mínimes, per tal de fer possible una tournée que projectaven molt extensa. Una mena de teatre ambulatòria de fira, amb pocs executants i amb pocs accessoris fàcils de transportar. Stravinsky en aquella època estava tot saturat de lectures de poemes i llegendes populars russes, i una d'aquestes llegendes, que es troba, amb matisos diversos, a Rússia i a altres països, li suggerí el tema de l'obra projectada, sobre el qual C. F. Ramuz, assidu i intel·ligentíssim col·laborador de Stravinsky, escriví un llibret excel·lent.

Tenim, així, que els creadors de la "Història del Soldat" abordaren l'empresa amb un peu forçat que obligava a no poques limitacions, sobretot rigorosament a totes les condicions que s'havien imposat. Un artista com Stravinsky, però, no podia acceptar de fer una simple reducció de la forma corrent de teatre líric. Pressentí que calia fer una completa revisió de les normes amb què els elements de forma escènica musical es manifestaven i es combinaven i tota una forma nova sorgí. Rosend Llates ho explicà molt bé, amb tota lucidesa, durant la conferència que donà sobre "Stravinsky i la música de teatre", abans de la representació. La necessitat — digué — ha estimulat sovint d'una manera prodigiosa l'enginy de l'home. Així Stravinsky i els seus col·laboradors, forçats a una economia extraordinària d'elements, cercaren de treure tot el profit possible dels que col·laboren en l'obra de teatre. En primer lloc procuraren restituir l'equilibri perdut a força de refinaments i complicacions inútils en l'òpera. Que la música pogués retrobar tota la seva eficàcia; que les escenes d'interès secundari, necessàries, no obstant, per explicar el desenrotllament de l'acció principal, no destorbessin massa el curs d'aquesta; que la música no es veiés obligada, com en el drama musical, a dir-ho tot i comentar-ho tot prolixament. Per

això molts detalls de l'acció foren suprimits a l'escenari, i un lector s'encarrega d'explicar-los al públic, entre fragment i fragment de música o, de vegades, recitant mentre la música sona. En una ocasió aquest lector fins intervé directament en l'escena per suggerir a un personatge el que li cal fer en aquell moment. Els personatges són reduïts a tres, sense comptar-hi el lector: el soldat, el diable i la filla del rei. Els instruments de l'orquestra, a set: violí, contrabaix, clarinet, fagot, trompeta, trombó i bateria. Es a dir, dos representants de cada grup de la gran orquestra: corda, fusta i metall, un de tessitura aguda i un de baixa. Es comprèn que amb aquest conjunt d'instruments tan singular, Stravinsky no havia de cercar cap transposició o reducció de les formes corrents. La mateixa combinació d'instruments li imposà la naturalesa i caràcter de la música, arbitrària i al marge de tota convenció. Creiem, però, que seria una equivocació considerar separatament cap dels elements d'aquesta obra, i el que realment interessa és constatar que la unitat i l'harmonia del conjunt apareixen perfectament realitzades. Tot és just i equilibrat dins l'ambient de conte popular que tot seguit es precisa, i hom escolta sense una gran sorpresa les facècies dels instruments de la petita, i hom segueix amb un interès sempre sostingut la concisa acció que es desenrotlla a l'escenari i les explicacions i comentaris del lector. Es, en resum, una obra molt divertida, que és el que es proposaven els autors, els quals no devien pensar mai fer una obra transcendental. Ara, el que ho era verament, de transcendental, en la "Història del Soldat" és, com molt bé precisà Rosend Llates, la proposició d'una nova forma de teatre — potser no tan nova, però acceptem el mot per no perdre's ara en comentaris — plena de possibilitats i suggeriments que creiem que no deixaran d'ésser aprofitades.

Quant a l'execució d'aquesta obra, hem de dir que ens podem donar per satisfets, per poc que tinguem en compte les dificultats que ofereix. Sigui el nostre primer elogi per al notable director Ionel S. Patiú, que s'encarregà, no solament de la part musical, sinó, també, de la direcció escènica. Ben preparats per ell, interpretaren molt justament la música els excel·lents artistes Eduard Bocquet (violí), Salvador Escofet (contrabaix), Carles Pinós (clarinet), Antoni Goxens (fagot), Lluís Rovira (trompeta), Josep Nadal (trombó) i Enric Esteve (bateria). Cal admirar molt l'esforç fet per aquests artistes, que saberen donar a tota la partitura el més perfecte caràcter, i saberen vèncer les dificultats d'una escriptura inútilment complicada per l'autor.

"El soldat" fou interpretat per Jaume Sanç amb perfecta comprensió del personatge, ingenu i sense complicacions. Francesc Detrell féu un "Diable" molt discret en les escenes parlades; llàstima només que aquest actor no tingués més cura de la pronunciació. L'escena ballada del "Diable" fou molt ben executada pel doctor Joaquim Nubiola; la senyoreta Berly Stait Gardner es revelà com una dansarina de força estil i bon gust, molt acuradament preparada, i Ramon Sugranyes de Franch féu un "Lector" impecable, atent a donar tothora a la seva entonació els matisos més escaients i oportuns.

La traducció catalana del text de la "Història del soldat" ha estat feta, amb tot encert, per B. Rosselló Porcel, i els decorats i vestuari molt ben realitzats per Josep Maria Prim.

Cal agrair, doncs, a tots aquests elements la devoció amb què han preparat l'estrena de l'obra de Stravinsky, de la qual és de doldre que no es donin més representacions, després d'haver

Ufjer. — Cállese usted, insolente.

Trini. — ¡Anda ya! ¡Se te vuervan de madera los galones der pantalón...!

Regalito. — ¡Y que tengas que arrojarte cà diés minutos!

CINE

LES ESTRE

"Massacre" "Marin"

Maryland First National

Film dirigit per Alan Crossland i interpretat per Richard Barthelmers, Ann Dvorak, Dudley Digges, Claire Dodd, Henry O'Neill, Clarence Muse, Tully Marshall i d'altres.

///

El títol d'aquest film semblava suggerir més aviat les lluites entre blancs i indis quan aquells anaven envaint els territoris del llunyà Oest, que els pells roges defensaven amb tanta tenacitat com astúcia i tan inútilment.

Aquesta matança de la qual ens parla el film és de l'època actual, i és la gran vergonya dels Estats Units, on els blancs tenen confinats els abo-



rigens en territoris àrids després d'haver-los pres les amples prades i, tancats com en un presidi a l'aire lliure, en veritables camps de concentració, els exploten, els espolien i els maten. Així els veritables americans estan acorralats al seu darrer refugi, que no és certament un refugi, sinó una presó, esperant l'extinció total de la raça, i això no pas per un partit pres, per una política de govern, sinó per vicis de l'administració, que no permet que

COLISEUM

Cinquena setmana
i darrers dies de
**TRES LANCEROS
BENGALIES**
A V U I
Sessió especial popular
a 3'50, 2'50 i 1'25 ptes.

els pells roges es governin i ni tan sols deixa arribar les seves queixes al Govern federal. Es un cas especialíssim de minories nacionals, amb la circumstància que aquests pells roges oprimits estan al seu propi país.

Aquest film, doncs, ve a destruir la llegenda segons la qual en els territoris de reserva els indis vivien a la seva manera i en plena llibertat.

L'acció ens presenta un cap indi educat fora del camp que, havent fet

**ANNA MAY WONG
CABO DE JAVA**

diners com a artista de circ a l'Exposició de Chicago, ha de tornar al territori perquè el seu pare es mor. Allà descobreix tota una sèrie d'immoralitats i de crueltats inconcebibles per part dels administradors blancs, i ell mateix n'és víctima. Pot, però, escapar-se a Washington i s'entrevista

ver esmerçat tant de treball en el muntatge.

Abans de la "Història del soldat" fou interpretat l'entretingut diàleg de Lluís Masriera "La mufieca bombonera y el soldado de plomo", per la senyoreta Flora Soler i el senyor J. Roca.

Un nombrós auditori omplí la Sala Studium i aplaudí efusivament la tasca de tots els que prengueren part en la interessantíssima sessió.

BALTASAR SAMPER

Ha mort

TEATRE OLYMPIA

AVUI, DIUMENGE: Tarda, a les 3'30
UNICA FUNCIO

per la Gran Companyia d'ANTONI PALACIOS. Un programa monstre!! Reposició de 3 grans obres completes: LA CORTE DE FARAON, per Eugènia Galindo, Empar Albiach, Filomena Surinyach, Ernest Rubio, Jesús Royo, Lorente; EL ASOMBRO DE DAMASCO, per Palacios, E. Galindo, F. Surinyach, E. Rubio, J. Royo, i la insuperable creació d'Emili Vendrell LA MONTERIA, amb Ceofia Gubert, E. Galindo, etc.

TEATRE BARCELONA

Dimarts, 21, tarda, a les 5'30: Segon i últim concert de Danses espanyoles per Laura de Santelmo

Gran Teatre del Liceu

AVUI: Tercera de propietat i abonament a tardes, a les 5'45. Comiat de la cèlebre Companyia de Ballets Russos. Els ballets

**LAS MUJERES DE BUEN HUMOR
SCHEHEREZADE
EL ESPECTRO DE LA ROSA
I EL PRINCIPE IGOR**

TEATRE VICTORIA

GRAN COMPANYIA DE REVISTES
CELIA GAMEZ

AVUI: Comiat de la Companyia. Tarda, 3'30. Cartell monstre. 5 actes, 5. LA RONDA DE LAS BRUJAS, per M. García, M. Vecino, J. Riba. L'exitós

LOS INSEPARABLES

triomf de Cèlia Gàmex, Corita Gàmex, Castriño, Arteaga, els 8 boys. Nit, 10. LAS CHIRIMOYAS. L'exitós LOS INSEPARABLES.

Carnet Musical

Per
OBERON

Tancament de curs a "Audicions íntimes"

Per a clausura de curs «Audicions íntimes» han fet un vaitot. Posant-se d'acord amb els elements que organitzaren fa poc una representació de la «Història del soldat», han donat a la Sala Stúdiu una segona representació de la mateixa obra, i que és de doldre que sigui la darrera, ja que així quedaran sense ben conèixer-la molts degustadors de la bellesa teatral que hi ha a Barcelona.

Robert Gerhard, abans de la representació, comentà aquesta obra singular, mena d'estilització d'una comèdia de putxinellis, ja que és el gènere a què més s'atansa aquesta graciosa i original creació d'Igor Stravinski i l'escriptor C. F. Ramuz. Uns putxinellis, plens d'esperit, amb un diàleg sumariíssim i una intervenció del lector o cronista, amb una música plena de caràcter i de matisacions delicades dins la qualitat especial dels mitjans sonors: això és, la «Història del soldat», obra plena de finors de tota mena, on amb mitjans esquemàtics en tots els ordres, s'aconsegueix una veritable emoció dramàtica que, certament no justificada pas, les rialles d'una part del públic elegant que presència l'espectacle i segurament no en cospà tota la intenció, o s'hi situà degudament, malgrat les asenyades i justíssimes paraules del mestre Gerhard.

Cal remarcar un cop més l'encert dels elements amateurs que han pres part a la representació, i el no menys notable dels components professionals que han carregat amb la compromesa tasca de la interpretació musical, dirigida amb força intenció i elegància pel mestre Jonel S. Patin.

Esmentem de nou els noms del intèrprets de l'escena senyors Jaume Sans, Francesc Debrell, Joaquim Nubiola, que ja

s'encarregaren de llurs papers a la primera representació, i el senyor Ignasi Agustí, que en el paper de Lector, amb bell encert, substituï el qui es veia impossibilitat de reprendre la seva comesa. Igualment fou molt celebrada la intervenció, reeixida en tots sentits, de la senyoreta Beryl Stait Gardrer, la qual fou obsequiada amb profusió de flors.

Felicitem «Audicions íntimes», que bé podria canviar el seu nom pel d'Audicions selectes, donada la seva actuació durant aquest curs, tan bellament rematat.

L'Acadèmia Ardèvol a la Sala Stúdiu

L'Acadèmia Ardèvol organitzà un concert a la Sala Stúdiu com a clausura del present curs.

Hi prengueren part elements de la dita Acadèmia amb la col·laboració de coneguts artistes.

L'orquestra, ben dirigida per Ferran Ardèvol, donà a conèixer una «Suite» interessant de Svan Bernet, junt amb una altra «Suite» i «Elegia a Debussy», del Pare Antoni Massana, que ja coneixiem. Aquestes obres obtingueren una bona acollida.

També foren escoltades amb interès les cançons del mestre Ardèvol que l'orquestra, dirigida per l'autor, acompanyà a la soprano Maria Amat.

Formava part del programa també un «Concert per a piano i orquestra», de Bach, que fou admirablement executat. El pianista Magí Romani, que s'encarregà de la part de solista en aquest concert i en les obres del Pare Massana, féu també una tasca elogiabile.

Oïrem a més dos corals de J. S. Bach, novament inclosos al programa per l'èxit que obtingueren en el darrer concert d'aquesta Acadèmia.

L'orquestra, el cor i els solistes reberen

19. JUN. 1935

mate

19. JUN. 1935

Teatros y Concierptos

«Audicions Intimes»

«LA HISTORIA DEL SOLDADO»

Como digna clausura del curso actual, «Audicions Intimes», de acuerdo con el semanario «Mirador», organizó una nueva ejecución en la Sala Studium, de «La historia del soldado», la pintoresca obra de C. F. Ramuz e Igor Strawinsky.

De esta obra habló aquí recientemente, con su competencia y autoridad, María Luz Morales. Poco, pues, tiene ahora que decir el cronista musical.

Es sabido que «La historia del soldado», historia «leída, tocada y danzada», según denominación de los autores, tuvo su bautismo en Lausana, pasando luego, patrocinada por Marguerite Bériza y los Pitoeff, al teatro de los Campos Elíseos, de París.

Esta «historia» correctamente vertida al catalán por B. Rosselló-Porcel, no es más que la escenificación de un cuento ruso que Strawinsky refirió a Ramuz, el libretista.

Desde el punto de vista escénico, la obra resulta de una evidente puerilidad; puerilidad, sin embargo, que no deja de reclamar la atención del espectador, aunque éste tal vez deseara mayor consistencia en los rasgos filosóficos, en los caracteres simbólicos, de los personajes.

Seguramente, poeta y músico buscaron en una acentuada originalidad la base de impresionar a su auditorio; pero, pese a todos los pesares, tal originalidad, salvo en algunos detalles de gusto y oportunidad muy discutibles, no pasa de lo relativo. Las escenas, que se suceden numerosas y rápidas, dejan al espectador en la duda de si han de tomarse en serio y darlas una significación profunda, o si sólo tienen una intención paródica y humorística.

La misma música de Strawinsky, a despecho de las apariencias, tiene, dentro de sus preconcebidas disonancias, un desarrollo lógico. Su principal mérito reside en la feliz adaptación al poema y en su vigor rítmico.

La sensibilidad de los auditorios, por otra parte, no es hoy tan irritable como en los primeros tiempos de «La historia del soldado», y de ahí que ahora no se sienta herida, como algunos oyentes se sintieron lastimados al escuchar la música de Strawinsky al ser ejecutada, años atrás, en un concierto dado en el Liceo.

El complemento escénico hace más clara y comprensible la música de «La historia del soldado», que, repetimos, todos oyen hoy sin protestas. Páginas hay, como la marcha militar que acompaña el regreso del soldado, la evocación del hogar campesino y la entrada del soldado en el palacio real, que llevan al aplauso unánime.

La partitura está confiada a un septimino de composición especial: violín, clarinete, contrabajo, fagot, trompeta, trombón y — con un papel preponderante — batería. Los excelentes instrumentistas Eduardo Boquet, Carlos Pinós, Salvador Escofet, Antonio Goxens, Luis Rovira, José Nadal y Enrique Esteve logran sobreponerse, expertamente dirigidos por el maestro Ionel S. Patin, a todas las aterradoras dificultades de la ejecución instrumental.

El lector o explicador de la acción es casi el principal personaje de la obra. Ignacio Agustí le dió el debido relieve, armonizando sus entonaciones y actitudes con las de los demás personajes.

Beryl Stait Gardner, en el papel de danzarina muda, o sea, la primera; Jaime Sans, en el de protagonista, y Francisco Detrell y el doctor Joaquín Nubiola, que alternaron en la personificación del diablo, tuvieron un acierto completo.

A todos, en esta sesión de «Audicions Intimes», les aplaudió y llamó repetidamente al proscenio el selecto público, como aplaudió también a Roberto Gerhard, que, a guisa de aíl a la representación, hizo unos amplios comentarios de la obra.

U. F. ZANNI.

unido el Patronato Escolar de Barcelona con motivo toma posesión de los nuevos vocales consejeros, representante del Ayuntamiento, ha acordado dirigir a V. d. una cariñosa salutación formulando sinceros deseos de estrecha y cordial colaboración en la obra de enseñanza primaria de nuestra ciudad".

Después de un cambio de impresiones sobre asuntos de carácter general, se fijó la reunión siguiente para el próximo martes, con el fin de acordar elevar propuesta al Ministerio para el nombramiento de director de un Grupo escolar.

PARA LOS ESTUDIANTES OBLIGADOS A MARCHAR DE CATALUÑA

La Asociación de Estudiantes Libres, además de las pruebas de ingreso en las Universidades, ha organizado unos cursos de Historia de Derecho, Economía política, Derecho Romano, Física, Química, Matemáticas, Biología, Histología y Anatomía, para los meses de julio, agosto y septiembre, a cargo de profesores auxiliares de la Universidad y de otros Centros docentes.

Estas clases serán trisemanales, y para los que trabajen, vivan o veraneen fuera de Barcelona, se darán unas clases semanales de repaso y consulta a cargo de los mismos profesores.

Las prácticas de Física, Química, Biología e Historia se darán en el laboratorio de la Asociación y las de Anatomía en el Hospital de San Pablo.

En la Secretaría de la A. E. L. (Molas 4, principal) se facilitarán detalles sobre la organización, marcha e inscripción a las referidas clases.

CONCURSO PARA UNA PLAZA DE AYUDANTE EN LA FACULTAD DE CIENCIAS

La Facultad de Ciencias pone en conocimiento de los doctores y licenciados en Ciencias Naturales, que, necesitando un ayudante de clases prácticas de la asignatura de Geología para el próximo curso 1935-36, hasta el 15 inclusive, del próximo mes de julio, los que se consideren con méritos suficientes para optar a dicha plaza, pueden presentar los documentos que estimen pertinentes en la Secretaría de la expresada Facultad.

FIESTA DE FIN DE CURSO

En el Rectorado fué facilitada una nota en la que el Instituto-Escuela Ausias March, establecido en Sarriá, anuncia para esta tarde a las cinco, la celebración de un festival escolar, por la terminación del curso académico.

En el Salón de Actos de dicho Centro se ha instalado una exposición de trabajos efectuados por los alumnos de las clases de Dibujo y Escultura.

EL SEGUNDO MILENARIO DE HORACIO

El doctor Joaquín Balcells, catedrático de la Universidad dará hoy una conferencia sobre el tema "El motiu de la mort en la poesia d'Horaci". Esta conferencia ha sido organizada por la Facultad de Filosofía y Letras de la Universidad junto con los elementos directivos de "Amics de la Poesia".

El acto empezará a las siete en punto de la tarde y tendrá efecto en el Aula de conferencias de dicha Facultad.

CONCURSO "EDUCATOR"

Entre los numerosos trabajos escola-

res recibidos para el concurso "Hojas de Dietario", organizado por la revista "Educator", han sido seleccionados por el Jurado los que llevan los siguientes lemas:

"Primavera", "Cucut", "Flors", "Pestellozzi", "Floreal", "Golondrinas", "Leción de cosas", "De un grano de trigo", "Formigues", y "Excursión".

Los autores de los referidos trabajos pueden pasar por la administración de "Educator", Ronda de San Pedro, 47, principal, a recoger el premio ofrecido.

TRIBUNAL PERMANENTE DE CATALAN

El Tribunal permanente de Cataluña de la Generalidad hace público que los exámenes ordinarios correspondientes al corriente mes de junio, se celebrarán el día 21 (viernes) por ser festivo el 20.

Las inscripciones, como de costumbre se admitirán hasta la una de la tarde del mismo día de su celebración, en la oficina del Consejo de Cultura (Palacio de la Generalidad) y los ejercicios de efectuarán en la Escuela Normal (Urget, 187), a las siete de la tarde.

Para los exámenes de los Cursos populares de Cataluña de la Generalidad, ha sido fijado el día primero de julio.

SOCIEDADES Y CONFERENCIAS

ACUERDOS DE LA JUNTA DEL CIRCULO ECUESTRE

El Círculo Ecuestre ha acordado en su última Junta general extraordinaria la creación de socios supernumerarios para jóvenes que no hayan cumplido los 27 años, los cuales satisfarán una cuota muy inferior a la de los socios de número.

Ese Círculo, que cuenta con magníficos salones y terrazas a propósito para celebrar tes, bailes y reuniones y con amplia piscina, solarium, gimnasio, sala de esgrima, boxeo, ping-pong, billares, salón de lectura, peluquería, restaurant, etc., etc., proporcionará a la juventud ocasión de reunirse y de disfrutar de todas esas comodidades.

CONFERENCIA DEL CONDE DE GÜELL

El conde de Güell dará, el viernes próximo una conferencia sobre el tema "Tres imatges, tres evocaciones", en el Hotel Ritz, conferencia que dedica a los asociados de "Conferencia Club". En su disertación el conde de Güell expondrá un resumen de las observaciones propias que lleva recogidas referente a sus estudios preferidos, la escultura religiosa policroma.

SESION CIENTIFICA

La Academia de Higiene de Cataluña, celebrará sesión científica, el próximo viernes día 21 del corriente, a las siete de la tarde, en su local social "Casal del Metge", en la que el Académico doctor Francisco Bergós Ribalta, disertará sobre el interesante tema de actualidad, "La hipótesis de la guerra microbiana."

Vende PHILIPS Bolet y Compañía creciendo su clientela cada día. (Bolet-Cortes, 630-frente Casa Llibre)

DE MUSICA

TEATRO STUDIUM

"Audicions Intimes" clausuró el curso con una representación de la "Historia del soldat", de Strawinsky.

Cuando organizada por el Teatro de cámara de la Sala Studium representó por vez primera esta obra de Strawinsky, sobre libro de C. F. Ramuz, ya hicimos resaltar sus principales características. Ahora, la entidad "Audicions Intimes", que tanto se preocupa de ofrecer a sus asociados obras que marquen un nuevo estilo o una nueva tendencia, ha querido clausurar el curso de conciertos con una nueva representación de la "Historia del soldat".

La simplicidad con que está expresado el asunto ofrece un especial interés, una atracción particular. Todo lo superfluo queda eliminado y en las palabras y en la escena los medios más directos y sencillos son empleados. Las brevísimas escenas son como un elemento primario o un estímulo para que el espectador se "cree" por sí mismo el ambiente y la ilación del asunto. Es una estilización que adquiere todo el carácter de lo popular.

La música que a intervalos acompaña a la acción, sigue — si no en el aspecto popular, en el de simplicidad y estilización — el mismo carácter. El conjunto instrumental no puede ser más simple: se compone de los instrumentos grave y agudo de cada grupo; así la cuerda está representada por el violín y el contrabajo, el metal por la corneta de pistones y el trombón, y la madera, por el clarinete (agudo por su gran extensión), y por el fagote. Importantísima parte de este conjunto la tiene la batería que expresa la esencia de esta música, esencia que es en Strawinsky el ritmo y el desarrollo de los mismos incisos rítmicos variados por el cambio de acentos.

Jaime Sans, Francisco Detrell, doctor Joaquín Nubiola, señorita Beryl Stait Garduer e Ignacio Agustí, interpretaron sus respectivos personajes con mucha naturalidad e intención.

La difícil partitura fué ejecutada con gran perfección por los notables músicos Eduardo Bocquet, Salvador Escofet, Carlos Pinós, Antonio Goxens, Luis Rovira, José Nadal y Enrique Esteve.

Dirigió la obra, con dominio, el maestro Jonet S. Patin. Este maestro, con todos los intérpretes y el traductor de la obra B. Roa Collé - Porcel, recibieron muchos aplausos del selecto auditorio.

SOCIETAT CATALANA DE CONCERTS

Esta sociedad celebró también su audición de clausura de curso, en la Sala Studium. Tomaron parte en ella la soprano María Amat, los pianistas Leonor Fabrer y Magin Romaní, y los coros y orquesta "da camera", del Instituto Musical Ardévol que dirige este maestro.

En el programa figuraban obras de Bach, F. Ardévol, Gilson, Bernet, y dos muy inspiradas del P. A. Massana.

Todos los intérpretes consignados, cada uno en su respectivo aspecto, cumplieron con gran acierto. La orquesta consiguió, bajo la dirección del maestro Ardévol, muy bella sonoridad y demostró gran disciplina. Fué una sesión llena de interés en la que todos los intérpretes cosecharon abundantes aplausos. — A. M.

La Música

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"

AUDICIONS ÍNTIMES

La darrera sessió celebrada a Audicions Íntimes ha estat un digne coronament de tota l'actuació tan destacada d'aquesta entitat durant el seu curs d'enguany. Audicions Íntimes oferí als seus socis una representació de la "Història del soldat", de Stravinsky, confiada als mateixos elements que tan feliçment havien interpretat aquesta obra fa poques setmanes, segons ja donàrem compte als nostres lectors.

Aquesta representació fou encara més reeixida en tots conceptes, matissada amb més aplom i admirablement equilibrada per l'harmonia amb què actuaren tothora els diversos elements. Fou també, no cal dir-ho, una representació oportuníssima, ja que permeté als qui guardaven la impressió de la recent estrena un contacte més íntim amb l'obra i una més penetrant comprensió. Audicions Íntimes mereix, doncs, aplaudiments sincers i agraïment per l'organització d'aquesta vetllada, realitzada d'acord amb el setmanari "Mirador".

Robert Gerhard s'encarregà aquesta vegada de la presentació de l'obra a l'auditori. Féu remarcar la satisfacció que als qui s'interessen per la música del nostre temps i s'esforcen a propagar-la, havia de produir el fet que aquesta temporada, separades per pocs dies, hagin estat possibles dues representacions d'una obra, que quan fou estrenada anys enrera fou rebuda amb una repulsa gairebé general. Explicà també com fou concebuda i composta la "Història del soldat", el caràcter especial d'aquesta obra, i acabà amb uns breus comentaris sobre la música, cridant l'atenció de l'auditori sobre els episodis més sobresortints. El conferenciant fou escoltat amb molt d'interès i llargament aplaudit en acabar la seva dissertació.

El mestre Ionel S. Patin, encarregat de la direcció musical i escènica, obtingué un nou èxit, que, per les condicions de l'obra i les especialíssimes dificultats que crea la seva execució, deixa en un lloc ben rellevant el seu prestigi. Sota la direcció d'aquest excellent artista, els professors senyors Eduard Bosquet (violí), Salvador Escofet (contrabaix), Carles Pinós (clarinet), Josep Nadal (trombó), i Enric Esteve (bateria), aconseguiren una execució perfecta de la partitura, molt vivent i del tot justa de caràcter.

Els diversos personatges de l'obra foren admirablement interpretats per la senyoreta Beryl Stait Gardner, que es tornà a revelar com una exquisida dansarina en la seva part de "La filla del rei", i pels senyors Jaume Sans (El soldat), Francesc Detrell (El dimoni. Escenes parlades), Joaquim Nubiola (El dimoni. Escenes ballades) i Ignasi Agustí (El lector).

Tots els intèrprets foren copiosament ovacionats, amb tota justícia, cal fer-ho constar, pel públic que omplí l'elegant Teatre Studium, on la representació tingué lloc.

Cal elogiar una vegada més la bona traducció catalana de B. Rosselló Porcel i el ben estilitzat decorat de Josep M.^a Prim, que també en aquesta representació poguérem aplaudir.

TEATRE NOU

GRAN COMPANYIA DE REVISTES

Tarda, a les 5'15. Butaques, 2 ptes.
General, 0'80. **LAS LEANDRAS.** Nit,
a les 10'15: L'exitàs

Hijas de mi alma!

Triomf de Cèlia Montalvan, Ignasi León, M. Cortés, Mary-Cell, Aparici
. París, Simone et Cardona. Gran presentació

Publicitat
20 JUN. 1935

602619